

ДЖОДЖО МОЙС ОБИР

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

Криминален инспектор Милър горчиво съжаляваше, задето бе изял допълнителното мариновано лукче. Сега направо го усещаше как прогаря дупка в лигавицата на стомаха му. Изгълта таблетка против киселини и се загледа в момичето със синята блуза и пола, седнало насреща му. Перфектният свидетел: без криминално досие, не бе сменяла работата си, още живееше с родителите си. Вероятно и така щеше да си остане. Щеше да изглежда много добре пред съда.

— Разбирате ли какво ще правим днес?

— О, да.

Ръцете ѝ бяха стиснати в скута, а изражението ѝ бе прямо и открито. Изглеждаше странно невъзмутима, предвид онова, което бе преживяла.

— Не се ли притеснявате?

— Не и ако от това зависи дали ще попаднат зад решетките.

Той я погледна изпитателно.

— Добре. Преди да влезем, бих искал отново да прегледаме подробно показанията ви. Значи, тъкмо сте отваряли...

Алис Херинг седеше на пода, полата ѝ бе усукана, рамото ѝ пулсираше.

Вратата се затръшна подире ѝ и приглуши виковете в магазина. Когато вдигна очи, пред нея стоеше някакъв мъж, вдигнал високо бейзболна бухалка.

Тя го зяпна.

— Ще ме застреляш ли?

— Млъквай.

Беше висок и слаб, лицето му бе скрито зад кафяв чорап. Долови лек източноевропейски акцент.

— Не е нужно да си груб. Само питам.

— Моля те. Не прави глупости.

— Ти си насочил бейзболна бухалка към невъоръжена жена и си нахлузил чорапогащник на главата си. И си мислиш, че аз правя глупости?

Той докосна глава.

— Не е чорапогащник. Чорап е.

Двамата едновременно потръпнаха, когато в съседната стая строшиха някакви мебели. Последва приглушена ругатня.

— О, да — каза тя. — Това променя нещата.

Сутринта бе започнала като всяка друга. Тоест като всяка друга сутрин до момента, в който господин Уорбъртън отключи решетките пред витрината. Тогава се появиха трима маскирани мъже и нахлуха в бижутерския магазин, принуждавайки ги да легнат на пода.

— *Къде е сейфът? Отвори проклетия сейф!*

Сякаш се озова във вихър от викове и движения, фигурите на мъжете около нея изглеждаха размазани.

Беше понечила да скочи към бутона за алармата, но едрият мъж бе сграбчил китката ѝ и болезнено я бе извил зад гърба ѝ. Беше я натиснал да се наведе и я бе избутал през вратата в офиса на господин Уорбъртън. Тя се бе ядосала още докато падаше, защото това беше денят за пастички.

В петък сутрин господин Уорбъртън често предлагаше да отскочат до пекарната с тона на човек, който никога дотогава не го е правил. И двамата знаеха, че не иска да си признава, но много обича фунийките с крем.

Алис се поизправи и огледа похитителя си.

— Знаеш ли, можеш да прибереш пистолета. Не мисля, че бих могла да те надвия.

— Няма ли да хукнеш нанякъде?

— Няма да помръдна дори. Виж. Ето ме. Седя си на пода.

Той погледна към вратата. Тонът му бе почти извинителен.

— Няма да отнеме много време. Те просто искат ключовете за сейфа.

— Трябва им ПИН кодът. Няма да го получат от господин Уорбъртън.

— Трябва им ключът. Такъв е планът.

— Е, планът ви не е много добър.

Алис се намести предпазливо и потърка рамото си, докато мъжът я гледаше. Изглеждаше леко изненадан от липсата на страх у нея — доколкото бе възможно да се прецени душевното състояние на човек, докато го гледаш през чорап.

— Досега не съм присъствала на обир... Ти не си такъв, какъвто очаквах.

Той я изгледа стреснато. Кракът му потропваше нервно.

— Защо? Какво си очаквала?

— Не знам. Макар да е трудно да се прецени какъв си заради... нали се сещаш, онова нещо на главата ти. Не ти ли е топло с него?

Той се поколеба за миг.

— Малко.

— Виждам петна от пот. По тениската ти. — Тя посочи и той погледна надолу. — Това е от адреналина, предполагам. Сигурно се отделя адски много адреналин, когато решиш да нахлуеш с взлом в бижутерски магазин. Обзалагам се, че снощи не си спал изобщо. Аз определено нямаше да мога.

Тя го гледаше как крачи из стаята.

— Аз съм Алис — каза тя накрая.

— Аз съм... не мога да ти кажа името си.

Тя сви рамене.

— Тук не срещам много мъже. Освен ако не са дошли да купят подарък за жените си. Или годежен пръстен. Което не е най-удачното време да заговориш някого. — Тя замълча. — Повярвай ми.

Той спря и се обърна към нея.

— Ти... заговаряш ли ме?

— Само си бърбим. Без друго няма какво толкова да правим, нали? Освен да се сбием, да крещим и да потрошим офиса. — Дватамат потръпнаха, щом чуха нов трясък откъм съседното помещение. — А и твоите приятели явно добре се справят с всичко това.

Той се озърна наоколо неуверено.

— Мислиш ли, че трябва да потроша наоколо?

— Вероятно е добре да изключиш видео наблюдението. Предполагам, че това е нещо елементарно за обирджииите. Сигурно е на първа страница в учебника за обира ако има такъв. Което, предполагам, не е така.

Той вдигна очи.

— Ето там е. — Тя посочи охранителната камера.

Той стана, вдигна бухалката и с яростен замах потроши малката кутия на стената. Алис се наведе, за да се предпази от летящите парчета. Махна малко парченце стъкло от ръкава си.

— Мразя охранителните камери. Все се притеснявам, че господин Уорбъртън може да ме види как си оправям полата. — Алис

се вторачи в стената, където висеше картина с маслени бои на знойна испанска танцьорка. — Знаеш ли какво, можеш да разбиеш и онази картина. Искам да кажа, аз бих го направила. Ако бях обирджия.

— Ужасна картина.

— Противна е.

Усмивката му едва личеше под мрежестия чорап.

— Искаш ли ти да го направиш?

— Може ли?

Той ѝ подаде бухалката.

Тя сведе очи към нея, после ги вдигна към него.

— Сигурен ли си, че искаш да ми я дадеш?

— О. Не. — Той я дръпна, после изтръгна картината от стената. Изгледа я продължително. — Можеш да я стъпчеш с крака, ако искаш. Ето.

Захвърли я на пода пред нея.

Тя стана, поколеба се за миг, после скочи енергично върху нея, няколко пъти. После отстъпи крачка назад и му се усмихна широко.

— Това беше учудващо приятно. Донякъде разбирам защо го правите.

— Беше много грозна картина — съгласи се той.

Алис седна на стола и двамата останаха мълчаливи за известно време, заслушани в звуците от изтърбушване на чекмеджетата в другата стая.

Тя разсеяно подритна съсипаната картина.

— Често ли го правите?

— Кое?

— Да ограбвате бижутерски магазини?

Той се поколеба, после въздъхна.

— За първи път ми е.

— О... не съм сигурна, че някога съм била първа за някого. Е, как се озова... тук?

Той седна срещу нея, като отпусна бухалката между коленете си.

— Дълга на Големия Кев — онзи високия — пари. Много пари. Имах бизнес, който пропадна. Сглупих, като взех назаем от него, и сега той казва, че това е единственият начин да му се отплатя.

— Каква е лихвата?

— Взех назаем две хиляди, а сега — осем месеца по-късно — той казва, че му дължа десет.

Алис се намръщи.

— О. Това никак не е хубаво. По-добре щеше да е, ако беше използвал кредитна карта. Моята е с шестнайсет процента годишна лихва. Стига да не забравяш да си плащаш лихвата всеки месец. Няма да повярваш колко хора си патят, задето не го правят. Ето виж — с моята можеш да трупаш и точки. Погледни.

Докато я вадеше от джоба си, ги прекъсна нова порция трясъци и ругатни. Той погледна изнервено към вратата.

— Ако това са витрините, направени са от армирано стъкло — отбеляза Алис. — И няма защо да се мъчат със стоката в по-малката витрина. Предимно цирконий. Наричаме ги бюджетен избор.

— Бюджетен избор?

— Не и пред клиентите, естествено. Моят годеник ми купи такъв пръстен. Толкова се гордеех с него, докато господин Уорбъртън не заяви, че е фалшив, пред всички. Оттогава се ужасявам от мисълта, че може завинаги да си остана момичето, което заслужава само цирконий.

Той поклати глава.

— Това е ужасно. Още ли си с този мъж?

— О, не. — Тя подсмръкна. — Много скоро осъзнах, че не мога да се омъжа за човек, който няма етажерка за книги.

— Няма етажерка?

— В дома си. Даже и някоя малка, в тоалетната, за броевете на „Рийдърс дайджест“.

— Много хора в тази страна не четат книги.

— Той нямаше нито една книга. Дори и криминале. Или някой от бестселърите на Джефри Арчър. Искам да кажа, какво говори това за характера на този човек? Трябваше да се досетя. После тръгна с едно момиче от магазина за преоценени спортни стоки, което има сто тридесет и четири нацупени снимки в Инстаграм. Преброих ги. Можеш ли да си представиш — кой качва сто трийсет и четири свои снимки в интернет? Всички с онази патешка физиономия.

— Патешка?

— Нали ги знаеш. Онова цупене на устните. Защото си мислят, че така изглеждат секси. — Тя се нацупи пресилено, за да

демонстрира, и той едва успя да потисне смеха си. — Странното е, че той изобщо не ми липсва. Но понякога ми е тъжно от мисълта, че...

— Шшшт! — Виковете внезапно бяха станали по-силни. Мъжът с чорапа на главата ѝ направи знак да стои неподвижно, после надникна предпазливо през вратата. Тя чу приглушено мърморене, напрегнати гласове.

Той се обърна отново към нея.

— Искат ПИН кода за шкафа с ключовете. Такъв е планът.

— Казах ти. Само господин Уорбъртън го знае.

Той отново надзърна през вратата. До нея долетя приглушено мърморене. Мъжът се обърна към нея.

— Големият Кев казва, че аз трябва... да те измъчвам. За да накараме шефа ти да им даде този код.

— О, няма смисъл. Той не ме харесва особено. Казва, че му напомням за бившата му жена. Трябваше да хванете Сара. Тя е на смяна във вторник. Той определено има слабост към нея. Дава ѝ карамелени бонбони, когато си мисли, че никой не го гледа. — Тя замълча за миг. — Сара ще се изяде от яд, че е пропуснала това. Много обича драмата.

Мъжът затвори вратата и снижи глас.

— Ще викаш ли? Все едно че те удрям? Тогава може би ще се получи.

Тя сви рамене.

— Ако мислиш, че ще помогне. Но аз наистина не вярвам, че господин Уорбъртън ще се трогне от мисълта, че ме грози някаква опасност.

— Наистина. Опитай. Не ми се иска да се наложи да...

Алис въздъхна. Пое си дълбоко въздух, впери очи в неговите, после извика:

— Помощ! Ох! Боли ме!

Той поклати глава неодобрително.

— Не. Не става.

— Е, не е като да съм репетирала много. Никога не съм била добра актриса. Винаги играех трето дръвче в училищните пиеси. Или храстче.

— Трябва да звучиш... задъхано. Уплашено. — Той сграбчи един стол и го метна в другия край на стаята, като само повдигна вежди,

когато той се разби в стената.

— Но аз не съм много уплашена — прошепна тя. — Искам да кажа, че ти очевидно си страшен. Но...

— Но?

— Но просто имам чувството, че няма да ме нараниш.

Това, изглежда, го притесни.

— Ти не знаеш нищо за мен. — Пристъпи по-близо, така че да се надвеси над нея. — Мога да те нараня. Наистина.

— При тези думи той вдигна бухалката и я стовари върху кафе машината, така че навсякъде се разлетяха студено кафе и парчета стъкло.

Тя погледна към килима.

— Уха. Вече явно почваш да се вживяваш в ролята, така ли?

— Уплашена ли си... Алис?

— Аз... определено съм...

Той направи още една крачка към нея, бухалката бе застинала в ръката му. Двамата се вторачиха един в друг. После той пусна бухалката и се целунаха.

— Ти — нежно каза той, когато се отдръпна, — определено не заслужаваш цирконий.

— Никога досега не съм се целувала е някого през чорап — каза тя.

— Странно е малко.

— Така е. Ами ако само леко... направя дупка... тук, за да се докоснат устните ни... — С ноктите си тя разкъса леко чорапа.

Когато спряха този път, неговите пръсти се вдигнаха към носа му. Дупката се бе разширила и вече цялото му лице, освен очите, се виждаше.

— Господи. Какво ще правя?

— Ето — каза тя и повдигна полата си. — Можеш да вземеш един от моите.

Той стоеше и гледаше смаян, докато тя смъкна единия от чорапите си.

— Хубаво е, че виждам лицето ти — каза тя, вдигайки очи към него. — Изглеждаш... приятно, господин... хм...

— Томаш. Казвам се Томаш. Ти също.

Гласът ѝ беше нежен, омаен.

— Ще ти го сложа на главата. Ако искаш.

Отново се целунаха и прекъснаха, когато тя нежно нахлузи чорапа си на главата му.

— Не мога да виждам — оплака се той, когато тя се отдръпна.

— О, да... моите са доста по-плътни. Виж какво ще направим, аз ще го издърпам малко повече ето тук... А ти може би... — Тя се премести зад него.

— Какво правиш?

— Много съжалявам.

— За какво?

— За това. — С приглушено тупване тя стовари бухалката върху главата му.

— И така — подхвана криминален инспектор Милър, докато двамата вървяха по коридора. — Готова ли сте да огледате заподозрените?

— О, да, напълно.

— Госпожице Херинг. Виждате ли тук мъжете, които са ограбили магазина ви?

Тя се вгледа в редицата от мъже зад стъклото, като леко потупваше с пръсти долната си устна. Обърна се към инспектора.

— Съжалявам — трудно ми е да преценя без чорапогащниците им.

— Чорапогащници?

— На главите. Без тях бих била сигурна деветдесет и девет процента, но ако мога да ги видя с чорапогащници, ще бъда напълно уверена.

Намериха се чорапогащници. Това явно я развесели.

— Номер едно — със сигурност — каза тя. — Той държеше пистолета. И номер три, онзи с ушите. Той беше този, който удари господин Уорбъртън. Него бих познала навсякъде.

Инспектор Милър пристъпи към нея.

— Някой друг?

Тя се вгледа през стъклото.

— Ммм. Не.

Двама от другите следователи си размениха погледи. Инспектор Милър се взря в лицето ѝ.

— Напълно ли сте сигурна? Вашият шеф, изглежда, смята, че е имало трима мъже.

— О, не, определено бяха двама. Единственият друг човек в магазина беше един клиент, както вече ви казах. Беше дошъл да оглежда годежни пръстени, мисля. Приятен господин. Чужденец.

Язвата на Милър отново пареше.

— Господин Уорбъртън е много категоричен. Трима мъже, така каза.

Тя снижи глас.

— Но той получи ужасен удар по главата, нали така? А и, между нас да си остане, зрението му е ужасно. Заради цялото това взирание в скъпоценни камъни. — Тя се усмихна. — Мога ли вече да си вървя?

Милър я изгледа втренчено. Въздъхна.

— Добре. Ще поддържаме връзка.

— Готов ли си?

Той разгъна дългите си крака и стана от пейката в парка, усмихнат.

— Изглеждаш чудесно, Алис.

Тя вдигна ръка да приглади косата си.

— Току-що ме снимаха за местния вестник. Явно съм знаменитост в квартала. „Момиче от «Уейвърли» предотвратява грабеж. Спасява клиент.“

— Определено спаси мен.

Тя вдигна ръка и леко докосна с пръст подутината на темето му.

— Как ти е главата?

— Не ме боли много. — Томаш улови пръстите ѝ и ги целуна. — Къде отиваме?

— Не знам. В библиотеката?

— О, да. Искам да ми покажеш онези криминалета. А после ще те почерпя с... фунийка с крем?

— О, това — каза Алис Херинг, хващайки го под ръка, — е отличен план.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.